

สุรวงศ์

ที่รัก

โดย "ทฤทัย"

สุรวงศ์เป็นชื่อของถนนซึ่งสองฟากทางเต็มไปด้วยโรงแรมดัง ๆ บริษัทใหญ่ ๆ
 ภัตตาคารหรู ๆ ในที่คลับชั้นดี ๆ ร้านกาแฟแบบฝรั่ง ๆ และอะไรต่อมิอะไรซึ่งล้วนแต่แพง ๆ
 ทั้งนี้ ในยุคนี้หากอย่างเท่าก้าวเข้าร้านไหนร้านนั้น แม้ตามมือแลดูหุมือขอฟัง ก็ต้องได้เห็นได้ยิน
 โห่และดนตรีประเภทปลุกใจข้างป่าให้ตกมันอาละวาดรำไป ย่านสุรวงศ์คึกคักทั้งกลางวัน
 กลางคืน และถ้ามีกลางอย่างอื่นอีกก็คงจะคึกคักอีกเหมือนกัน ใครก็ตาม ถ้าปรารถนาจะใช้
 ชีวิตให้โก้หรูโก้หร่านอยู่แถบนี้แล้ว ก็ต้องเป็นเศรษฐีมั่งมีจริง ๆ พวกเศรษฐีก็ยกมือยกเท้า
 อย่านำได้ชะแหล่นเข้ามาเป็นอันขาด ทำให้หนักไปตั้ง คำคมของใคร คนหนึ่งก็ไม่ทราบ ซึ่งว่า
 "มีเงินคน จนเป็นหมา" อย่างแจ่มชัด เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วหมาน้อยธรรมดา ๆ อย่างเรา
 ไฉนจะอาจเอื้อมมาหลงรักสุรวงศ์กับเขาบ้าง.....

แต่เดิมนั้นนานที่ปิ่นเราจึงจะมีโอกาส รับประทานกันไม่หวัดไม่ไหว เราหมายถึง
 ผ่าเมาแถวสุรวงศ์เสียที และในทันทีที่เรามาถึง สาว ๆ สวย ๆ ซึ่งขวกไขว่อยู่สองฟากทางนั้นแหละ
 ที่นี้ก็จะบริการเราด้วยอาหารค่างานใหญ่ แต่ถึงที่นี้จะอุดมสมบูรณ์ยังกะโอเอซิสเพียงใด
 งานเล็ก ทั้งสามเปลและสามอ่างเต็มไปหมด เราก็ไม่กล้าอ้อยอิ่งอยู่นาน เพราะถ้าเกิดเมื่อย

หรือร้อน หรืออยากรับประทานอาหารจริง ๆ ขึ้นมา เราก็ไม่มีปัญญาจะซุกตัวเข้าไปในชอก โทนชอยโทนของสุรวงศ์ได้ ทุกอย่างมันแพง เหลือทน แพงจนเราอยากเอาก้อนอิฐมัดค้ำย เบ็งค์ร้อยปากบาลคนชายของ ไม่รู้ว่าปีศาจก็มาแล้วที่พาหนะที่จะนำเราเข้ามาแถวนี้ได้ มีเพียงรถเมล์ที่ระสายเดียว หน้าชานาน ๆ จึงจะมาสักคัน บางครั้งเรามีธุระด่วนก็เลยต้องจำใจ กักฟันใช้บริการของแท็กซี่ ซึ่งก็เป็นการข่มเหง รังแกกระป๋องตางค์ของเราอย่างมาก ทั้ง ๆ ที่ เราก็ไม่ใช่คนใจคอโทคเหี้ยมแต่อย่างใด แต่ แล้ววันหนึ่งจนมาถึงเดี๋ยวนี้ โชคชะตาก็ผลัดกัน และเกี่ยวเชิญให้เราต้องมาชุกอยู่ในย่านนี้เกือบ ทั่ววันจนได้ ไม่ใช่อะไรหรอก ส่วนงาน ของเราได้อพยพจากบางขุนพรหมมาอยู่ที่ ธปท. สำนักงานสุรวงศ์ อันมีตัวตึกสูงเด่นเห็น ตระหง่านเป็นที่ทำการ ตึกของเรา (ความจริง ของแบงค์เรานะ) สามารถประชันโฉมกับตึก รุ่งรุ่งน่องข้างเคียงได้อย่างเต็มภาคภูมิ แม้ว่า ทรงของเราจะไม่สะเลนเคอร์เท่าไหนก็ตาม นิ่งตึกตัวคั่นแหละที่เป็นแม่สื่อแม่ชักคั่นก อยู่ ไป ๆ ทำให้เราเริ่มนึกรักสุรวงศ์ขึ้นมาบ้าง สาเหตุคงเป็นเพราะว่าเราซักจะปรับตัวให้เข้ากับ สถานการณ์ได้ดีขึ้นทุกที เราก็เริ่มรู้จักทางหนี่ ที่ไล่ของที่นี่ แม้ว่าเราจะไม่เคยคิดวิ่งหนีหรือ วิ่งไล่ผู้ใดในบริเวณนี้ก็ตาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดีที่เราว่า เรารักสุรวงศ์นี้ ไม่ได้หมายความว่าเรารัก

ความหรูหราฟู่ฟ่าของที่นี่ อ้ายนั่นนะเราไม่นึก รังเกียจหรอก แต่นอกจากเราจะรักสุรวงศ์ ทั่ว ๆ ไปแล้ว ที่เรารักบักใจมันจริง ๆ ก็คือ ทัศนาศาการแห่งประเทศไทย สำนักงานสุรวงศ์ อันเป็นสถานที่ทำงานของเรา

รถไฟหวานเย็น

ตัวตึกที่ทำการของสำนักงานสุรวงศ์มี 8 ชั้น แต่ถ้านับให้ละเอียดรวมคาคฟ้าและชั้นใต้ดินที่ จอครดเข้าด้วยก็เป็น 10 ชั้น สูงไม่น้อยทีเดียว แลละ ลองตกจากชั้นบนสุดลงมาซิ รับรอง ต้องเข้าโรงพยาบาลแน่ ๆ ไม่ใช่เข้าไปรักษาตัว ทรอก เข้าไปให้เขาชันสูตรพลิกศพต่างหากละ การขึ้นลงชั้นต่าง ๆ ของตัวตึกของเรานี้ รู้สึก ว่าสะดวกและตื่นเต้นไม่น้อย เพราะมีลิฟท์อยู่ 3 ตัว ๆ หนึ่ง ๆ สามารถบรรทุกคนได้ครั้งละ 16 คน และยังมีบันไดเวียนอยู่อีก แต่เรา ชอบใช้ลิฟท์ไม่ชอบใช้บันได เพราะตอนเด็ก เราเคยตกบันไดมาหลายทีแล้ว ส่วนลิฟท์เรายัง ไม่เคยตกสักที เราจึงเห็นว่าลิฟท์ปลอดภัยกว่า มาก ลิฟท์ของเรานี้หากจะหาทางเปรียบเทียบ กับอะไรสักอย่าง ก็เห็นจะต้องเอามาเทียบกับ รถไฟหวานเย็น มันจอดทุกป้าย แม้กระทั่ง ชั้นที่ไม่มีคนเลย นี่ไม่ใช่อะไร เป็นเพราะ พวกเราเวลาจะใช้ลิฟท์หนึ่งตัวก็กดปุ่มเรียกเสีย ที่เดียวสามตัว ถ้ามีสี่ตัวก็กดกกดทั้งสี่ตัว มีห้าตัว ก็กดกกดทั้งห้าตัว สุดแต่ตัวไหนมาก่อนก็ไป ทั่ววันนี้ เราพบว่าเวลาเย็นเลิกงานเป็นเวลา

ลิฟท์ต้องทำงานหนักกว่าเวลาเช้า เพราะ
พวกเราต่างคนต่างก็จะรีบกลับบ้าน จึงพยายาม
แทรกเข้าไปให้เต็มช่องว่างที่มีอยู่ จะเกิน
โควต้า 16 คนหรือไม่เราไม่สนใจ เพราะถ้า
น้ำหนักเกินเมื่อไร ก็จะมีไฟแดงแสดงว่า
โอเวอร์โหลตทันทีโดยอัตโนมัติ ตอนนั้นแหละ
คนที่น้ำหนักมาก ๆ จะเป็นจุดเด่น ผู้คนใน
ลิฟท์จะหันมามองเป็นตาเคียว แล้วลงมติเป็น
เอกฉันท์ปราศจากข้อกังขาแก้งแขนใด ๆ ว่าเป็น
เพราะเขาแท้ ๆ น้ำหนักจึงเกิน จำเป็นต้อง
ขอเชิญออกไปก่อนเอาไว้ออเทียวหลัง การ
พิพากษาของคณะลูกขุนประจำลิฟท์ใช้เวลาเพียง
ไม่ถึงนาที โดยไม่ต้องมีการอ่านคำพิพากษาให้
ยุ่งยากแต่อย่างใด จำเลยก็ถูกเนรเทศออกไป
เป็นที่เรียบร้อย เขาจะเดินออกอย่างว่าง่าย
ประหนึ่งเสียสำนึกบาป พร้อมทั้งแข่งชักหัก
กระดูกให้ลิฟท์เหวี่ยงขึ้นค้างหรือขาดไปตามเรื่อง
ในชั่วตึกทั้ง 8 ชั้นนั้น มีพนักงาน
ประมาณ 300 คนเห็นจะได้ ชั้นล่างสุดเป็นใต้ถุน
ใช้เป็นที่จอดรถของพนักงาน ซึ่งจุได้ประมาณ
100 คัน และจะต้องมีบัตรจอด แต่วันไหน
เราเกิดมาช้าก็จะได้พบป้ายกั้นรถเขียนไว้ปากทาง
เข้าว่า "เต็ม" ที่นี้แหละก็ต้องลำบากกัน
หน่อยในการวิ่งหาที่จอดรถข้างนอก ซึ่งหา
ยากเสียจน ปวดหัวและบางครั้งมีอาการหน้ามืด

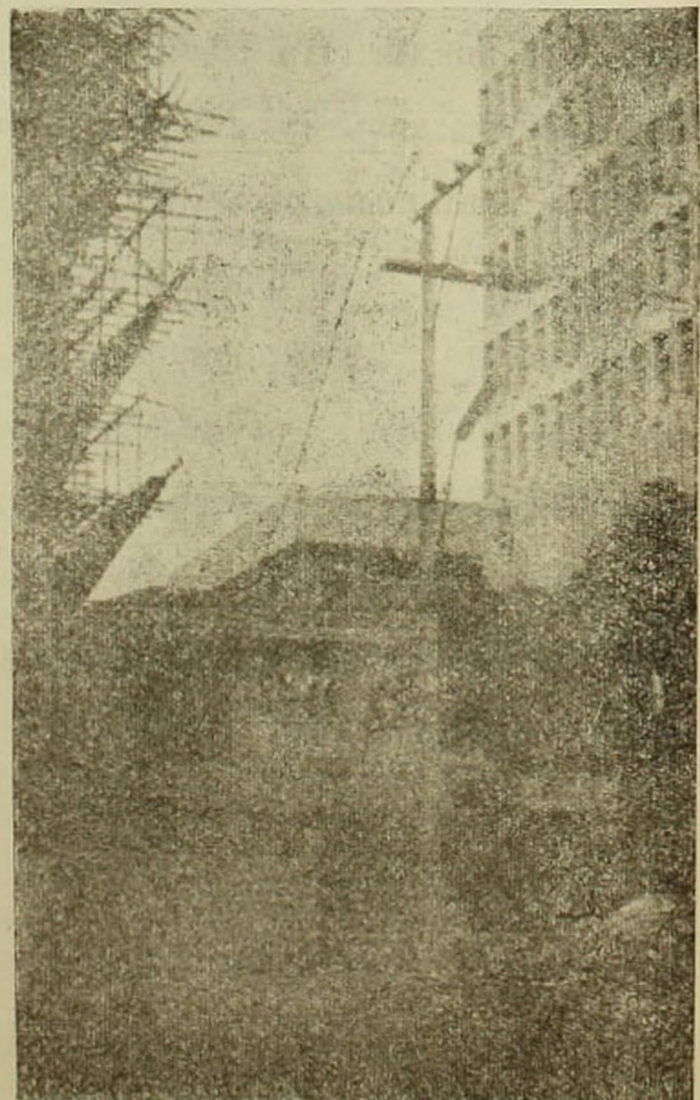
เข้าแทรกด้วย การหาที่จอดรถแถวสุวรรณคู่นี้
ยากยิ่งกะหาเร่เร่เร่เร่เนี่ยม บางทีต้องเคล็ดเปิดเบิ่ง
ออกไปหลายลิ จึงจะพบที่ว่างพอจอดได้กลาง
แคทร้อน ๆ และต้องเสี่ยงภัยต่อโจรผู้ร้ายซึ่ง
อาจหยิบฉวยเอาเราไปให้ลูกมันเล่นที่
บ้านเสียเมื่อไรก็ได้ ดังนั้น ในการมาทำงาน
พอขับรถออกจากบ้านเราจึงต้องนึกกวาดภาพเอา
ว่าเรากำลังถือพวงมาลัยรถแข่ง กำลังจะแข่งขัน
ชิงรางวัลกรังปรี่ส์อยู่ที่มอนติคาโล ต้องรีบ
แข่งซ้าย แข่งขวา ปาดหน้าคู้ต่อสู้ เพื่อเข้า
หลักชัย รางวัลที่เราจะได้รับจากการแข่งขัน
ทุกครั้งก็คือจะได้จอดรถตามสบายเท่านั้น

หมิวิ่งชนบั้งตอ

ถัดจากใต้ถุนชั้นมากก็เป็นชั้นที่ 1 ซึ่งมี
ทางเข้า 2 ทาง คือด้านหน้าและด้านข้างทาง
ขวามือ ใครจะสะดวกใจเข้าทางไหนก็ได้ ไม่มี
กติกาบังคับไว้เป็นพิเศษ งานในชั้นนี้ก็มีหน่วย
บริการ และส่วนเงินตรา ฐานะของเราที่จะมา
ชั้นนี้ก็คือการ ขอรถเพื่อ ไป ปฏิบัติงาน นอก
สถานที่ รับเงินค่ารักษาพยาบาล ค่าการศึกษา
ของบุตร และนำแบงค์ร้อยมาแลกเปลี่ยนแบงค์
ย่อย หรือนำแบงค์เก่ามาแลกเปลี่ยนแบงค์ใหม่เสีย
ละมาก นอกจากนั้นแล้วชั้นนี้ยังเป็นปากทาง
เข้าลิฟท์เพื่อจะไปยังชั้นต่าง ๆ อีกด้วย จึงเป็น

ชั้นที่คับคั่งไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา แม้ว่า
เราจะไม่เคยได้พบผู้คนที่มากหน้าตาเดียวสัก
ครั้งก็ตาม ชั้นที่สองมีพนักงานไม่พลุกพล่าน
มากนัก จุดสำคัญที่เราต้องมาที่ชั้นนี้คือห้อง
พยาบาล ซึ่งมีเพียงพยาบาลคนเดียวโดยแบ่ง
มาจาก บางขุนพรหม และทำงาน เฉพาะ เข้าถึง
เตียงเท่านั้น หากเจ็บป่วยมากมายนก็ต้องเดินทาง
ไปรับการรักษาพยาบาลที่บางขุนพรหม ซึ่งก็
จะเสียเวลาไปอีกเป็นชั่วโมงๆ ที่เดียว อย่างไรก็ตาม
จากสถิติที่ห้องพยาบาลบางขุนพรหม
รวบรวมไว้ ปรากฏว่าพนักงานจากสุรวงศ์ไป
ขอรับการรักษาพยาบาลที่บางขุนพรหมวันละ
ไม่ถึง 5 คน อย่างเก่งก็แค่ 4 คนครั้งเท่านั้น
ซึ่งสรุปได้ว่าพนักงานของสำนักงานสุรวงศ์เป็น
ผู้มีสุขภาพดี ไม่รู้จักเจ็บป่วย ทำท่าจะอยู่ค่าฟ้า
กันทุกคน นอกจากห้องพยาบาลแล้ว บนชั้น
สองยังมีพิพิธภัณฑ์เงินตราอยู่ด้วย ตอนนั้นเปิด
แล้ว แต่เป็นการเปิดให้ภัณฑารักษ์และผู้ช่วย
รวมทั้งพนักงานรักษาความสะอาด เข้าไปจัด
เตรียมดูแลสถานที่และดูแลเอกอัครบรมมหา
สมบัติข้างใน เรายังเข้าไปไม่ได้ แต่แม้กระนั้น
เราก็ทราบว่ามีอะไรอยู่ในนั้นบ้าง เงินตราเก่าๆ
โง่งง ชื่อเขาก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นพิพิธภัณฑ์
เงินตรา หวังว่าคงไม่เอาอายแบงก์เก่าๆ ที่เรา
เพิ่งเอาลงไปแลกที่ชั้น 1 ข้างล่างมารวมไว้ด้วย
นะ จะเสียสถาบันหมก

จากชั้นสองขึ้นไปก็เป็นชั้นสาม จะให้
เป็นชั้นสี่ได้อย่างไร สำมะคณุนักนะเจ้าชั้น
เพราะ มี ห้อง อาหาร ที่ ธนาคาร จัด ไว้ สำหรับ
พนักงานทุกระดับ มีอาหารจำหน่ายโดยพ่อค้า
แม่ค้าซึ่งธนาคารเชื่อถือเครดิตว่ามีรสมีอดีและ
ราคาย่อมเยา ธนาคารเราใจกว้างเสียด้วย
ไม่คิดค่าเช่าสถานที่ ทั้งน้ำประปาและไฟฟ้า
ก็บริการให้ฟรี แต่ในบางที่เราพบว่าราคา
อาหารยังไม่ย่อมเยานัก เรายากให้ปรับปรุง

ให้ลดลงบ้างก็จะดีไม่น้อย อย่างไรก็ตามชั้น 3 นั้นเป็นที่ซึ่งเราอาจพบกับใครก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นบุคคลที่เราต้องการพบหรือไม่ก็ตาม ถ้าเรายังมีหนี้สินติดค้างใครอยู่เราจะไม่ลงมาห้องนี้เป็นอันขาด เพราะโอกาสที่เราจะพบเขามีมาก เราจึงจำต้องรักษาวลสงวนตัวเอาไว้บ้าง ถึงอย่างไรก็อย่าให้คนเขาสื่อได้ว่าเป็นหมู่วิ่งมาชนบึงตอ เป็นอันขาด

เนินเขาโง่ลงกั๊ง

บนชั้น 4 และชั้น 5 เป็นที่ทำงานของส่วนงานในฝ่ายการธนาคารต่างประเทศ กล่าวคือ หน่วยสินค้าเข้าและหน่วยสินค้าออกอยู่ชั้นที่ 4 หัวหน้าส่วนการควบคุมปริวรรตและหน่วยรับเงินเข้าอยู่ชั้นที่ 5 บุคคลผู้มีธุรกิจเกี่ยวข้องกับต่างประเทศ จะต้องมาติดต่อกับพนักงานบน 2 ชั้นนี้ เช่นการขออนุญาตส่งเงินไปต่างประเทศ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วใครมีงานโกนจุก บวชนาค หรืออะไรทำนองนั้น ก็อาจติดต่อกับชั้นนี้ได้ด้วย เพราะหัวหน้าวงดนตรีหทัยทิพย์ซึ่งเป็นวงดนตรีชื่อดังก็อยู่ที่นั่นเหมือนกัน ถัดจากนั้นขึ้นไปก็เป็นชั้นที่ 6 และ 7 ซึ่งเป็นที่ทำงานของฝ่ายกำกับ และ ตรวจสอบสถาบันการเงิน ฝ่ายนี้มีอยู่ 3 ส่วนด้วยกัน คือ ส่วนตรวจธนาคารพาณิชย์ ส่วนกำกับและวิเคราะห์ธนาคารพาณิชย์ และส่วนกำกับและ

วิเคราะห์บริษัทเงินทุนและตลาดทุน หน้าที่สำคัญก็คือ คอยควบคุมจากรายงานและส่งคนออกไปตรวจสอบกิจการ และสินทรัพย์ของธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินอื่นๆ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการควบคุมรักษาเศรษฐกิจของประเทศทางหนึ่ง โดยเป็นการรักษาผลประโยชน์ของประชาชนในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ นั้นเอง การส่งคนออกไปตรวจนั้นบางครั้งก็ต้องไปค้างหลายวันในต่างจังหวัด งานอย่างนี้ท่านว่าไม่เหมาะกับผู้หญิง เพราะผู้หญิงร้องเพลงที่ไปหลายวันไม่เพราะ ดังนั้นพนักงานในฝ่ายนี้จึงเป็นชายเสียเกือบทั้งหมด และส่วนใหญ่ก็อยู่ในวัยฉกรรจ์ พร้อมจะออกไปปฏิบัติงานนอกสถานที่ได้อย่างกระฉับกระเฉงเข้มแข็ง ฝ่ายนี้แหละที่บรรดาธนาคารพาณิชย์กลัวเกรงนักอย่างน้อยจะชูครี๊ดไถ่คอกเบี้ยชาวบ้านเกินไปก็ยังคงพะวงอยู่ ดีไม่ดีอาจถูกตรวจพบเรียกไปปรับก็จะเสียทั้งเงินและชื่อเสียงได้

บนชั้นที่ 8 เราพบว่าม็ห้องว่างอยู่หลายห้อง แต่ที่เราได้ใช้ประโยชน์จากชั้นนี้จริง ๆ เห็นจะเป็นห้องประชุม ซึ่งมีอยู่ 2 ห้อง ใช้ในการประชุมทั้งเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ และเรื่องใหญ่ ๆ ตลอดจนใช้ในการอบรมพนักงานใหม่ของธนาคาร ในบางครั้งห้องประชุมของเรา ยังได้ต้อนรับบุคคลภายนอกทั้งชาวไทยและชาว

ต่างประเทศ ผู้มีเกียรติ อีกด้วย สร้างความ
ภาคภูมิใจแก่เราไม่น้อย ทำให้เรานึกไปถึง
ตอนที่เราเคยอุทรินอนฝันไปว่าได้รับรางวัล
โนเบลสาขาวรรณคดี ทั้งๆที่มันไม่น่าเกี่ยวข้องกับ
กันสักนิด ชั้นสูงสุดของตึกเป็นคาถาฟ้า เมื่อ
ผ่านขึ้นไปจะเห็นห้องควบคุมการทำงานของ
ลิฟท์ และถังจ่ายน้ำเพื่อส่งไปใช้ในททุก ๆ ชั้น
บนคาถาฟ้านี้มีอาณาบริเวณกว้างขวางพอที่จะ
เล่นฟุตบอลได้อย่างสบาย ที่สำคัญก็คือมีลม
พัดเย็นเหมือนชายทะเลจันทร์เพ็ญ อากาศ
สดชื่นเหมือนอยู่บนเนินเขาโง้งก้ง ทำให้เรา
รู้สึกอยากอ่านเรื่องจีนขึ้นมาตะหงิด ๆ ทิวทัศน์
อันเว้งว่างช่างทำให้สดชื่นเสียนี้กระไร.....

เขียนมาจนบัดนี้เรายังมีคำพองว่าเราคง
เป็นนักเขียนชั้นดีหาผู้เสมอมิได้ แต่พอย้อนกลับ

ไปอ่านที่เขียนผ่านมาข้างต้นแล้ว เราเปรียบ
เสมือนโคน้อยที่อยู่ในรอยตีนกบ คือไม่ทราบว่า
กำลังทำอะไรอยู่ เราเขียนหัวเรื่องว่า "สุรวงศ์
ที่รัก" แล้วเราก็พาล่ามไป ๆ จนจบถึงได้รู้ว่าเรื่อง
ที่เราเขียนนั้นน่าจะชื่อว่า "นำเที่ยว ธปท. สำนักงาน
สุรวงศ์" หรือ "ชีวิตพนักงาน ธปท. สุรวงศ์"
อะไรทำนองนั้นมากกว่า เราไม่ได้แสดงที่ไหนเลย
ว่าเรารักสุรวงศ์ตรงไหน สุรวงศ์คืออะไร.....
นี่แหละ ปัญหาที่นักเขียน หน้าใหม่ทั้งหลาย กำลัง
ประสบอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เขียน ๆ ไปแล้วเคล็ด
ออกนอกกลุ่ นอกทาง จนไม่ทราบว่าตัว กำลัง เขียน
อะไร เราก็เป็นอีกคนหนึ่งที่เขาจะเขาด้วย คิดแล้ว
มันน่าเจ็บใจนัก ส่งมันไปลง ธปท. ปริทรรศน์
ทั้งอย่างนี้แหละ ก็หนังสือนี้เขาสำหรับนักเขียน
สมัครเล่นนี่นา.....เอ้อ...โละงอด จบเสียที ▲

ยอมร้องให้กับคนชนชั้นปราชญ์
ยอมฉลาดกว่าหัวเราะเพราะคนบ้า
ยอมอยู่บ้านขอทานโซโห่หลังคา
ยอมโง่กว่าบ้านเศรษฐีที่โง่กิน

เวงส์